

Kohtumine

Sõitsin koos emaga suure raamatukogu ette. Parkisime auto, kõndisime üle parkimisplatsi ja astusime raamatukokku sisse. Suured raamaturiiulid olid mahutatud kahele korrusele. Kolmas korrus oli suur puhke- ja koosolekusaal.

Jooksin kohe esimese suure raamaturiiuli juurde ja hakkasin pealkirju lugema: “Tuhast tõustes”, “Jõuluks koju”, “Saatmata kirjad”. Tundusid romantilised romaanid. Läksin järgmise riiuli juurde ja hakkasin jälle pealkirju vaatama: “Vanalinna detektiivid”, “Kolmanda A kriminalistid”, “Päikesemetsa vanadekodu kriminalistid”. Teadsin neid lasteraamatuid.

Otsisin trepi üles ja läksin teise korruse kõige tagumise raamaturiiuli juurde: “Harry Potter ja tarkade kivi”, “Koidukuma”, “Kääbik”. Nüüd hakkas juba looma. Tundusid seiklusraamatud! Võtsin “Kääbiku”, otsisin tugitooli ja hakkasin seda sirvima.

Kui seda sirvisin, kuulsin ülemiselt korruselt samme ja rääkimist. Hiilisin vaikselt trepi poole ja vaatasin üles. Keegi vaatas äkitselt ülevalt mulle silma. Ta sööstis minu poole ja korruga oli kõik pime. Ärkasin üles ja olin ilusas päikesepaistelises metsas suure ja mitte just mugava tooli peal. Minu tool seisis väikese künka peal lagendiku ääres. Üritasin püsti tõusta, aga märkasin alles siis, et olin kinni seotud. Mul hakkas hirm ja üritasin ennast lahti rabeleda, aga see ei õnnestunud.

“Rabelemine ei aita sind,” kostis äkitselt hääl teisel pool lagendikku. Tõmbusin ehmatuse peale kõssi. Puu tagant astus välja väga lühike mees, mõõk vööl, kilp seljale kinnitatud ja rõngassärk seljas.

“Ära karda, me ei taha sulle halba. Me tahame lihtsalt su arvamust kuulda.”

Me? Olin väga segaduses. Siis astus puude tagant välja pikem mees teravatipuliste kõrvadega, kuldses raudrüüs, mõõk vööl ja puuokstest kroon peas. Ja koos temaga veel kaks raudrüü ja relvadega meest, kuid neil olid odad ja suured kuldsed kilbid.

“Meil on vaja ühes asjas selgusele jõuda ja sina kui lugeja, nagu näha, saad meid meie jamas aidata,” sõnas kõige ees seisev mees.

Sõnasin: “Olgu, ma aitan teid. Kas te lasete mu siis vabaks? Ja mul on väga kiire!”

“Muidugi,” lausus lühike mees väga vaikselt ja aeglaselt. “Siis peame sulle kohe tutvustama olukorda ja meie seltskonda. Vaata, meil on probleem, me ei tea, kes elab kõige paremas raamatus.”

Mul vajus hämmastusest suu lahti. Ja siis mulle koitis. Lühike uhke mees oli Thorin Tammiskilp, päkapikk “Kääbikust”, ja pikk mees oli Thranduil, samuti “Kääbikust”, “Silmarillionist” ja “Sõrmuste isandast”. Nüüd hakkas lagendikule rahvast lausa voolama. Varsti oli terve lagendik erinevaid raamatutegelasi täis, alates Harry Potterist kuni Tommy ja Kribuni raamatutest “Tommy ja Kribu krimka”.

Siis astus jälle ette Thorin: “Palun vaikust! Et meie vaidlus lõpetada, peab meie Kohtunik teadma, miks ta siin on ja miks me aina vaidleme.” Rahva seast kostus nõustuvat pominat.

“Loodetavasti oled sa raamatutega kursis, sest muidu ei oska sa meid kahjuks aidata.” Rahva seast kostis lõbus irvitamine. “Sa pead otsustama, kes elab kõige paremas raamatus!” nõudsid kõik kui ühest suust.

Siis hakkas jälle rahva seast kostma vaidlemist. Sain aru, et pean otsustama ja võimalikult

kähku. Mõtlesin mis mõtlesin, aga ei suutnud otsustada, milline raamat on parim. Siis tuli mulle pähe väga hea mõte!

“Vaikust palun,” laususin, kuid ilmselt liiga vaikselt, sest rahvas lärmas edasi.

“Vaikust, öeldi!” hüüdis Voldemort valjul häälel üle lagendiku ning kõik jäid paugupealt vait. Voldemorti häält kuuldes ehmatasin väga, sest polnud teda veel tähele pannud.

“Ma arvan, et olen otsustanud, kes elab kõige paremas loos või raamatus, kuidas teile meeldib. Kõige paremas raamatus elab... Teie kõik,” laususin viimase lause ülima ettevaatusega, et mitte solvata ega kellegi tundeid riivata, kui selline vastus neile ei meeldi. Algul olid kõik vait. Siis hakati üksteisele otsa vaatama ja pomisema. “Tal on õigus,” hüüti lõpuks nõusolevalt. Nöörid, millega ma kinni olin seotud, lõigati läbi. Mind saadeti läbi metsa kuni suure raamatuni, mis seisis kaljuserval puu vastas püsti.

“Ja mis nüüd?” küsisin segaduses.

Mulle vastas väike kääbik Frodo: “Sa pead lugema lause sellest suurest raamatust ja saadki tagasi oma maailma.”

Astusin aeglaselt raamatu juurde ja hakkasin suvalist rida lugema. See oli mingi arusaamatu tähtede kombinatsioon. Mul hakkas sellest pea ringi käima.

“Ära oma vanematele sellest räägi! Muidu me leiame su jälle üles!” kostus kusagilt kaugelt.

Viimane asi, mis ma kuulsin, oli vali naer ning siis oli vaikus. Tegin jahmunult silmad lahti. Sellest ajast saadik kuulen raamatukogus käies alati seda tuttavat naeru.

Ekke Nellis

Oru Kooli 7. klass